

GÖRÜNMEYEN HÜZÜN

Dere suyunun şırıl şırıl aktığı, yeşilin her tonunu sergileyen ağaçların göz doyurucu görünümünü sunduğu, oksijenli bir hava ile kendilerine mahsus ürünlerini ikram ettiği, mavi gökyüzünün avizesi güneşin gölgeler oluşturduğu, tozlu yollarda yürürken selamlaşmanın, hal hatır sormanın ve biraz da ayaküstü sohbet etmenin var olduğu, akşamları dereden kurbağa seslerinin yükseldiği, ay aydınlığının yolda yürüyenlere fenerlik yaptığı köylerde

çocukluğunu yaşayanız...

Tabanı tahta, duvarları kerpiç, tavanı süslemeli ahşap olan, ağaç çerçevesi cam kenarlarını boydan boya kaplayan sedirlerin, duvarın tamamına taht kuran hem ambar hem

yüklük olan dolapların, kible yönündeki duvarda açılmış olan, meşe odununun, kış ayazında çatır çatır yandığı bacaların olduğu odalarda büyüyeniz...

Camsız balkon gibi nitelediğimiz çıkmaları olan evlerde,

duvarsız, demirden kapısı olmayan, taş ve dikenlerle sınırları belirlemek için kondurulan duvar gibi görünene sahip avlularda, çayırdaki, merada, dağda, ovada hayvanların arasında, tarla ve bahçelerin ortasında gülüp oynayan, düşünce mızırdanarak acısıyla kendi yanan ve çözümünü üretmek için yetişeniz...

Her aradığımız, her istediğimiz, her hayal ettiğimiz hemen

anında olmuyordu. Zaman akıp gittikçe olmuyordu. Huzur, mutluluk, sevinç, neşe, saygı, sevgi

bulutları hiç gitmiyordu köyün semasından. Akşam karanlığı çökmesine rağmen, ay'ın aydınlığında ferah bir sessizlik, keyifli bir sükunet hakimdi yatay mimariyle süslenen köy toprağında... 0 yıllarda ilçe ve şehirlerde de durum aynı idi. Değerler anlamında farklılık hemen hemen sıfır noktasındaydı bizim çocukluğumuzun geçtiği yıllarda.

Zamanla köyden ilçeye, ilçeden şehre göçtük. Avlulu bahçeli

evlerden bahçesiz birkaç katlı binalara geçtik ve apartman dedik. Yeşili biraz koruduk bu dilimde. Güzelim bereketli şehrin

toprağını, göz yaşına bile bakmadan kıyarcasına yok ettik. Yumuşak toprağı sert betonla buluşturduk. Toprağın yüreğinden parçaları hiç acımadan rant uğruna koparttık. Bununla yetinmedik. Komşu, akraba, dost, arkadaş ilişkilerini derinlere gömdük. Mahalle, sokak, köy kültürünü altüst ederek şehrin sevincini hüzne çevirdik. Ağlamasına kulak asmadık. Boğulmasına göz yumduk. Çıkarımız uğruna

gökyüzü ile dostluğunu bozduk. Düşen rahmet damlalarının toprağıyla buluşmasına setler çektik. Diri diri gömdük gittik feryadına aldırış etmeden...

Asık suratlı, ser

kaba yüzlü, tebensümsüz simalı, dik kafalı, ilahlık taslarcasına ukala, gösteriş meraklısı, dar düşünce mekanlı, dilsiz, samit ve kör binaların mekan tuttuğu şehirlerde, hüznü davet eden yeller hep esmekte, hiç bıkmadan usanmadan. Gürültülü sokak, saygısız caddelerden oluşan, güneşi

görmeyen, belki de reddeden, hep karanlığı ve karanlık gölgeyi tercih eden, mevsimleri

sadece doğan ve batandan ibaret sanan, yalancı çimenlerle avutulan dairelerin yerleştiği semtler zincirinden oluşan şehirlerde hep ' görünmeyen hüznün' meydan okumuştur hep.

Gözyaşları yüreğinden akmıştır sessizce ve akmaktadır da...

Ruhu gasp edilen, ruhunun gıdaları ve gıdalarının kaynakları

bir bir yok edilen, kendisine ait olmayan ve bünyesine zarar verenlerle doldurularak donatılan, son nefesini vermesi için her türlü zehri toprağına ekilen, yüreğı kalbi yakıldığı gibi

bedenleri de yakılan, vücuduna hiç olmayan elbiseler giydirilen, görünüşü tarumar edilen şehirlerde de hep hüznün gözyaşı vardır.

Ve biz “şehir”i duyunca, “hüznü” bütün zerrelerimizce hatırlar, yanımıza oturtur, onunla hem hüzünlenir, hem de hüznünü gidermek için çabalarız. Çünkü ; Biz, parçası “biz” olan toplumun avlulu evlerinde sevgiyle büyüyen siyah önlüklü çocuklarıyız. Biz, üzölmeyi bile üzerek büyüyen misket çocuklarıyız. Biz, gözlerden önce gönöüleri bir olan yürekleriz.